

føre til, at åbningstiden indskrænkes, eller at der stort set intet personale er, men blot er en automat til fri afbenyttelse ved de offentlige kontorer.

Hvis IT ikke fører til en udvidelse af mulighederne, men en indskrænkning, kan det reelt føre til mere isolation. Internet f.eks. giver efter min opfattelse ingen nærhedsfølelse, ikke en nærhedsfølelse, som er på det niveau, som jeg ønsker, og jeg er tilbøjelig til at mene, at hvis folk synes, at det udvider deres nærhed med omverdenen, så er det måske et udtryk for deres nuværende isolation.

Vækst og beskæftigelse er også noget, som står i centrum for handlingsplanen, men planen er dog realistisk nok til ikke at postulere nogen automatisk sammenhæng mellem udviklingen af IT og vækst og beskæftigelse. Det ville også være bedre, hvis man i IT-udviklingen afskrev denne vækst- og beskæftigelsesmålsætning og i stedet fokuserede på nye menneskelige muligheder, som kan ligge i IT.

Det rører også ved diskussionen om hjemmearbejdet, der i redegørelsen bliver lanceret i en noget ukritisk vinkel. Hjemmearbejde rummer nogle muligheder, men bestemt også nogle problemer, f.eks. med fagpolitisk indflydelse, og problemer med isolation og manglende synergi mellem folk, fordi de ikke går sammen, og lignende.

Borgerkortet bliver jo også mere og mere sat i fokus, og der er sat skub i udviklingen i disse år. Man skulle jo synes, at alt var på det rene, når f.eks. frivilligheden flere steder bliver fremhævet; men desværre må vi erkende, at sporene skræmmer. Da man i sin tid indførte personnummeret, var det også en almindelig forudsætning, at man ikke kunne tvinges til at bruge hele nummeret, men f.eks. kunne udelade de sidste 4 cifre, men sådan er det jo reelt ikke mere. Vi kan bestemt frygte, at det, der starter som en frivillig ordning, hurtigt vil blive en tvungen ordning, hvor alle mulige informationer, som er systemet uvedkommende, bliver indlejret i en lille chip.

Når man f.eks. i forbindelse med det europæiske politisamarbejde har været fremme med ideer om opbygning af registre over borgere, som skulle indeholde informationer om deres seksuelle orientering, religion, livsstil og politiske orientering, så må vi sige, at det er en udvikling, der set i sammenhæng med udviklingen af et borgerkort er meget betænkelig.

Der er også forskel på befolkningens kontakt med systemet i forhold til et borgerkort. Der er nogle borgere, som måske har ganske lidt brug for det eller kun har brug for det i nogle praktiske sammenhænge. Andre har måske brug for det oftere i nogle sammenhænge, og de borgere, som ofte har brug for det, og som ofte vil opleve, at det tager længere tid for dem administrativt på kontorerne, fordi de skal sidde længere tid og vente forskellige steder, hvis de ikke lige har det pågældende borgerkort, vil på den måde blive presset til at anskaffe sig et borgerkort.

Og hvad nu, hvis f.eks. private virksomheder begynder at stille krav om, at man skal have borgerkort for at kunne deltage i forskellige former for aktiviteter? Efterhånden er der jo en del tidligere offentlige virksomheder, som man har fået udliciteret og privatiseret og har dannet selvstændige bestyrelser for, og de kunne jo godt finde på at stille nogle krav, som faktisk gik på tværs af det, som var den fælles hensigt med et borgerkort.

En anden side af sagen er jo, at hvis det er meningen, at alt skal samles i borgerkortet, så giver det problemer i relation til sikkerheden, og det rejser spørgsmålet om, hvor meget man sådan bare skal overlade til sådan et kort. Og hvis alt ikke skal samles, men der kun skal være nogle ganske få oplysninger, så vil den investering, man laver i borgerkortet, måske være omsonst, og dermed vil man reelt risikere, at det ikke får den betydning, som i øvrigt var tilsigtet.

Der er nogle modsætninger indbygget i den borgerkortsdiskussion; men det er jo noget, som vi skal tage op igen til efteråret. Men vi synes i hvert fald, det er meget vigtigt at sikre, at der kan fastholdes en frivillighed, og at nogle af de problemer, der er med informationssikkerheden og personoplysningssikkerheden, kan løses.

Vi må fra Enhedslistens side fremhæve, at IT er et redskab, som kan være et gode på nogle punkter, men det kan også være et onde. Og det er vigtigt, det er meget vigtigt, at man ikke fra Folketingets side og fra ministrenes side gør IT til noget, som er uafvendeligt, en naturlov, som jeg også sagde tidligere, men at vi faktisk forsøger på at give nogle bud på, hvordan vi synes, det skal udvikles, og at vi gør det til et politisk valg, hvordan vi synes, at informationsteknologien fremover skal bruges til gode for borgerne og ikke som noget, der som en uafvendelig naturlov trækkes ned over hovedet på folk.